

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Vapaaehtoisen henki- ja pääomavakuutuksen verotusta ehdotetaan tarkistettavaksi niissä tapauksissa, joissa vakuutuksen on ottanut ja vakuutusmaksut maksanut muu kuin vakuutettu itse tai hänen lähiomaisensa. Vakuutetun veronalaisena tulona ei enää pidettäisi sitä etua, jonka hän on saanut ulkopuolisen vakuutuksenottajan maksettua hänen puolestaan vakuutusmaksut.

Sitä vastoin vakuutettua verotettaisiin siitä pääomasta, joka hänelle suoritetaan vakuutuksen perusteella. Vakuutetun kuoleman perusteella saatu kertakorvaus olisi kuitenkin verovapaa. Lain muutosta ehdotetaan sovellettavaksi ensimmäisen kerran vuodelta 1986 toimitettavassa verotuksessa.

PERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne

Tulo- ja varallisuusverolain 22 §:n 1 momentin 21 kohdan mukaan veronalaiseksi tuloksi ei katsota henki- ja pääomavakuutuksen nojalla saatua pääomaa, mikäli se suoritetaan vakuutetulle itselleen, hänen puolisolleen tai puolison lapselle, kasvattilapselleen, suoraan ylenevässä tai alenevässä polvessa olevalle perilliselleen, ottolapselleen tai kuolinpesälleen. Verovapaita ovat kertasuorituksena saadun vakuutus pääoman lisäksi useassa erässä maksetut suoritukset kahdelta ensimmäiseltä vuodelta vakuutustapahtuman jälkeen. Vakuutus pääoma on verovapaata riippumatta siitä, kuka on maksanut vakuutusmaksut. Lainkohdassa tarkoitettu verovapaus ei kuitenkaan koske sitä etua, jonka vakuutettu saa ulkopuolisen suoritettua vakuutusmaksut hänen puolestaan. Käytännössä tällainen etu on kysymyksessä useimmiten silloin, kun työnantaja ottaa niin sanotun säästö- tai toimihenkilövakuutuksen työntekijälleen. Vakuutusmaksuna saatu etu on näissä tapauksissa vakuutetun palkkaan rinnastettava veronalaista tuloa. Vakuutusmaksun vero-

kohteluun vaikuttaa kuitenkin myös se, onko vakuutuksen ottaja sitoutunut säilyttämään edunsaajamääräyksen voimassa vakuutus sopimuslain 102 §:n mukaisesti. Jos tällaista sitoumusta ei ole, vakuutusmaksuista saatu etu on oikeuskäytännössä katsottu verovapaaksi. Vakuutettua ei ole näet katsottu voitavan verottaa edusta, jonka realisointuminen vakuutus suorituksen muodossa on epävarmaa. Edunsaajamääräyksen säilyttäminen tosiasiallisesti voimassa ei ole poistanut vakuutusmaksuedun verovapautta.

Edellä tarkoitettujen vakuutuksen ottajan vapaasti määrättävissä olevat säästö- ja toimihenkilövakuutukset ovat viime vuosina yleistyneet. Merkittävänä syynä tähän on se, että vakuutukset ovat sekä työnantajan että työntekijän kannalta verotuksellisesti palkanmaksua edullisempia. Työnantaja voi vähentää vakuutusmaksut verotuksessaan, mutta välttyä sosiaaliturvamaksujen ja muiden palkan sivukulujen maksamiselta ja ennakonpidätyksen toimittamiselta. Työntekijä saa puolestaan sekä vakuutusmaksuedun että aikanaan erääntyvän vakuutus suorituksen verottomana.

2. Ehdotetut muutokset ja niiden syyt

Muun kuin vakuutetun itsensä kustantaman vapaaehtoisen henkilövakuutuksen verokohtelussa on nykyisellään epä johdonmukaista erityisesti se, että vakuutusmaksuedun veronalaisuus riippuu pelkästään käytännössä usein muodollisesta seikasta eli siitä, annetaanko edunsaajamääräyksen muuttamattomuudesta nimenomainen sitoumus vai ei. Verotuksessa tulisi kuitenkin ottaa huomioon vain todelliset olosuhteet eli se, onko vakuutettu saanut vakuutuksesta veronmaksukykyään lisäävää taloudellista etua. Epäkohtana voidaan pitää myös sitä, että määrävuosiksi otetut säästö- ja toimihenkilövakuutukset ovat ilmeisesti yleistyneet lähinnä niiden verotuksellisen edullisuuden vuoksi ja eräissä tapauksissa muodostuneet palkanmaksun tai voitonjaon osittaisiksi korvikkeiksi.

Edellä tarkoitettujen henkilövakuutusten verokohtelussa oleva epä johdonmukaisuus voitaisiin poistaa säätämällä muun kuin vakuutetun tai hänen lähiomaisensa suorittamia vakuutusmaksuja vastaava määrä vakuutetun veronalaiseksi tuloksi siitä riippumatta onko sitoumusta edunsaajamääräyksen voimassa pitämisestä annettu vai ei. Tämä merkitsisi nykyisen vakuutusturvan veronalaisuuden periaatteen säilymistä. Ratkaisu ei kuitenkaan johtaisi oikeaan tulokseen niissä tapauksissa, joissa edunsaajamääräys peruutetaan tai se muutetaan muun kuin alkuperäisen vakuutetun hyväksi. Tällöin tämä ei saa missään vaiheessa vakuutuksesta veronmaksukykyään lisäävää taloudellista etua. Lisäksi niissäkin tapauksissa, joissa alkuperäinen vakuutettu säilyy edunsaajana, pelkän vakuutusturvan verottaminen kohdistuu ajankohtaan, jolloin vakuutetun veronmaksukyky ei vielä ole vakuutus suorituksen vuoksi parantunut. Vakuutetun kannalta samanarvoisen vakuutuksen aiheuttamat veroseuraukset voisivat olla myös erilaisia riippuen siitä, milloin ja kuinka monessa erässä vakuutusmaksut suoritetaan.

Vapaaehtoisten säästö- ja toimihenkilövakuutusten verotusta on johdonmukaisinta kehittää siten, että verotus ajoittuisi vasta vakuutusedun realisoitumisajankohtaan. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan tulo- ja varallisuusverolain 20 §:ään lisättäväksi uusi 11 kohta, jonka mukaan vapaaehtoisen henki- ja pääomavakuutuksen perusteella saatu pääoma olisi veronalaista tuloa, jos vakuutuksen ottaja olisi muu kuin vakuutettu itse tai hänen lähiomaisensa. Verovapaiksi jäisivät tällaisestakin vakuutuksesta vakuutetun kuole-

man johdosta saadut kertakorvaukset, samoin kuin vakuutetun työkyvyttömyyden johdosta suoritettavat kertakorvaukset, joiden verovapaudesta on säädetty tulo- ja varallisuusverolain 22 §:n 1 momentin 15 kohdassa. Tällaiset korvaukset ovat luonteeltaan riskiin perustuvaa vakuutusturvaa, eikä niitä voida käyttää säästövakuutusten tavoin palkanmaksun korvikkeina. Koska vakuutuksen nojalla saatava pääoma periaatteessa ei liity vakuutetun ansiotoimintaan, veronalaiseksi tuloksi ehdotettavaa pääomaa ei ehdoteta säädettaväksi tulo- ja varallisuusverolain 17 b §:ssä määritellyksi ansiotuloksi.

Samalla kun ulkopuolisen ottaman ja kustantaman henki- ja pääomavakuutuksen verotuksessa siirryttäisiin itse vakuutussumman verottamiseen, luovuttaisiin realisoitumattoman vakuutusturvan eli vakuutusmaksuina saadun edun verotuksesta. Tätä koskeva säännös lisättäisiin tulo- ja varallisuusverolain verovapaista tuloja koskevan 22 §:n 1 momentin uudeksi 21 a kohdaksi. Verovapaus koskisi vain vakuutetulle vakuutuksen voimassaolosta aiheutuvaa etuutta. Jos sanotun veronalaisen vakuutuksen ottaja, esimerkiksi vakuutetun työnantaja, siirtää vakuutukseen perustuvat oikeutensa vakuutetulle, on vakuutuksen siirtoarvo vakuutetun veronalaista tuloa. Momentin 21 kohtaan, jossa on säädetty muun muassa verovapaista henkivakuutus suorituksista, olisi sisällytettävä nyt veronalaisiksi säädettyjä vakuutus suorituksia koskeva poissulkeva maininta.

Käytännössä ehdotettu muutos koskisi lähinnä työnantajan työntekijöilleen ottamia toimihenkilövakuutuksia. Ehdotettu 20 §:n 11 kohdan säännös kattaa kuitenkin kaikki sellaiset vapaaehtoiseen henki- ja pääomavakuutukseen perustuvat suoritukset, joissa vakuutuksen on ottanut muu kuin vakuutettu itse tai hänen lähiomaisensa.

Samalla ehdotetaan, että 20 §:n 9 kohtaan tehtäisiin eräitä teknisiä korjauksia.

3. Tulontasaus

Tulo- ja varallisuusverolain 60 §:n mukaan progressiivisen tuloveroasteikon mukaan verotettavan saamaan kertatuloon voidaan laissa säädettyin edellytyksin valtionverotuksessa soveltaa tulontasauksia, jos tulon on katsottava kertyneen etu- tai jälkikäteen kahdelta tai useammalta vuodelta. Säännöksen tarkoituksena on kaavamaisesti poistaa progressiosta ja tulo- ja varallisuusverolain tulon verotusajankohtaa koskevasta yleisperiaatteesta johtuva verotuksen kiristyminen tällaisen pidemmän ajan tulon kohdalta. Nyt

veronalaisiksi ehdotettavien vakuutuslaitosten osalta saattaisi eräissä tapauksissa olla edellytykset tulontasauksen toimittamiseen sillä perusteella, että vakuutus on ollut voimassa usean vuoden ajan. Jotta kysymyksessä olevien veronalaisten vakuutuslaitosten verotuskohtelussa voitaisiin päästä yhtenäiseen menettelyyn, ehdotetaan lakiin lisättäväksi 60 a §, jossa erikseen säädettäisiin tulontasauksesta näiden laitosten osalta. Tulon kertymisajan selvittämisen helpottamiseksi ja suorituksen tuloveroasteen pitämiseksi riittävänä, tulontasauksessa huomioon otettavaksi tulon kertymisajaksi ehdotetaan katsottavaksi vakuutuksen voimassaoloaika, enintään kuitenkin viisi vuotta.

4. Esityksen vaikutukset

Ehdotetun muutoksen vaikutusta valtion ja kuntien verotuloihin ei voida täsmällisesti arvioida, koska kattavaa tietoa toimihenkilövakuutusten määrästä ei ole saatavissa. Kun näiden vakuutusmuotojen yleistymisen on johtunut suurelta osin niiden verotuksellisesta edullisuudesta, voidaan arvioida, että niiden suosio tulee lainmuutoksen jälkeen laskemaan. Näin ollen muutoksen kokonaistaloudellinen vaikutus jäänee vähäiseksi. Tämä koskee myös vakuutusmaksujen muodossa saadun edun säätämistä verovapaaksi, koska veron välttäminen on nykyisinkin käynyt päinsä edunsaajamääräyksen sitovuutta koskevan lain tulkinnan avulla.

5. Voimaantulo ja soveltaminen

Laki ehdotetaan saatettavaksi voimaan vuoden 1986 alusta lukien. Sitä sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 1986 toimitettavassa verotuksessa. Veronalaisia olisivat ne laissa tarkoitetut vakuutuslaitokset, jotka maksetaan lain voi-

maantulopäivänä tai sen jälkeen. Vakuutuslaitosten jakaminen täysin verovapaasiin tai täysin veronalaissiin kiinnittämällä huomio pelkästään vakuutussumman maksuvuoteen aiheuttaisi kuitenkin helposti vakuutussumman eräpäivän keinotekoista aientamista. Jotta tästä vakuutus-toiminnalle aiheutuvat hankaluudet ja vaikeudet voitaisiin välttää, ehdotetaan voimaantulosäännös kirjoitettavaksi siten, että vakuutussumman veronalaisuus riippuisi myös vakuutuksen ottamisvuodesta. Tämän perusteella ehdotetaan, että vuonna 1981 tai sitä ennen otettujen vakuutussummien vakuutussummat olisivat edelleenkin verottomia, vaikka vakuutussumma suoritetaankin vuonna 1986 tai sen jälkeen. Jos taas vakuutus on otettu vuoden 1981 jälkeen, olisi jokaiselta sen jälkeiseltä vuodelta vakuutussummasta veronalaista 20 prosenttia. Siten, jos vakuutus on otettu vuonna 1982, olisi vakuutussummasta veronalaista 20 prosenttia, ja jos vakuutus on otettu vuonna 1983, olisi vakuutussummasta veronalaista 40 prosenttia.

Ennen lain voimaantuloa otettuun vakuutukseen perustuvasta suorituksesta verovelvollinen saisi vähentää ne vakuutusmaksut, jotka on luettu aikaisemmin toimitetuissa verotuksissa hänen veronalaiseksi tulokseen. Verovapaata tuloa olisi puolestaan edunsaajamääräyksen sitovuudesta riippumatta etu, jonka vakuutettu saa vakuutussummanottajan vuonna 1986 tai sen jälkeen maksamista vakuutusmaksuista.

6. Säätämisjärjestys

Lakiehdotus olisi käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 68 §:n mukaisessa uutta tai lisättyä veroa koskevassa säätämisjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain 20 §:n 9 ja 10 kohta sekä 22 §:n 1 momentin 21 kohta, sellaisina kuin ne ovat, 20 §:n 9 ja 10 kohta 24 päivänä elokuuta 1984 annetussa laissa (604/84) ja 22 §:n 1 momentin 21 kohta 23 päivänä kesäkuuta 1977 annetussa laissa (510/77), sekä *lisätään* 20 §:ään uusi 11 kohta ja 22 §:n 1 momenttiin uusi 21 a kohta sekä lakiin uusi 60 a § seuraavasti:

20 §

Veronalaista tuloa on muun ohessa:

9) päiväraha, äitiys-, isyys- ja vanhempainraha sekä eläke ja muu korvaus tulojen tai elatuksen vähentymisestä, joka suoritetaan sairausvakuutuslain (364/63) tai pakollisen tapaturma- tai liikennevahinkoturvan nojalla,

10) työttömyysturvalain (602/84) nojalla maksettavat etuudet sekä työllisyyskoulutuksesta annetussa laissa (31/76) tarkoitettu koulutustuki, sekä

11) sellaisen henki- tai pääomavakuutuksen, jonka ottajana on muu kuin vakuutettu, hänen puolisonsa tai puolison lapsi, suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa oleva perillisensä, ottolapsensa tai kasvattilapsensa, nojalla saatu pääoma, lukuun ottamatta vakuutetun kuoleman johdosta edellä mainituille henkilöille tai vakuutetun kuolinpesälle suoritettua kertakorvausta.

22 §

Veronalaiseksi tuloksi ei katsota:

21) muun henki- tai pääomavakuutuksen kuin 20 §:n 11 kohdassa tarkoitetun vakuutuksen nojalla saatua pääomaa, mikäli se suoritetaan vakuutetulle itselleen, hänen puolisolleen tai puolison lapselle, vakuutetun kasvattilapselle, suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa olevalle perilliselle, ottolapselle tai kuolinpesälle, eikä edellä tarkoitettuun vakuutuksen nojalla saatuun pääomaan verrattavaa taloudellista tukea, jonka valtio, kunta tai muu asetuksella tarkemmin määriteltävä julkisoikeudellinen yhteisö tai eläkelaitos suorittaa työ- tai virkasuhteessa taikka siihen verrattavassa palvelussuhteessa olleen henkilön kuoltua edellä tarkoitetulle edunsaajalle, kuitenkin niin, että milloin edellä tarkoitettu pääoma tai taloudellinen tuki maksetaan useampana kuin yhtenä eränä, tulona huomioon ottamatta jätetään vain se osa pääomasta tai tuesta, mitä on suoritettu kahdelta ensimmäiseltä vuodelta,

21 a) vakuutetun verotuksessa vakuutusmaksua, jonka hänen työnantajansa vakuutuksenottajana on suorittanut 20 §:n 11 kohdassa tarkoitettua henki- tai pääomavakuutuksesta,

60 a §

Tulontasausta toimitettaessa 20 §:n 11 kohdassa tarkoitettun vakuutuksen nojalla saatu pääoma katsotaan kertyneeksi vakuutuksen voimassaoloajalta, ei kuitenkaan viittä vuotta pidemmältä ajalta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1986. Sitä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1986 toimitettavassa verotuksessa. Ennen lain voimaantuloa otettuihin vakuutuksiin lakia sovelletaan kuitenkin siten, että vuonna 1981 tai sitä ennen otetun vakuutuksen perusteella saadun pääoman veronalaisuus määräytyy ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleiden säännösten mukaisesti. Jos vakuutus on otet-

tu vuonna 1982, on vakuutuksen perusteella saadusta pääomasta veronalaista tuloa 20 prosenttia. Jos vakuutus on otettu vuonna 1983, 1984 tai 1985, on sen perusteella saadusta pääomasta veronalaista tuloa vastaavasti 40 prosenttia, 60 prosenttia tai 80 prosenttia.

Jos ennen tämän lain voimaantuloa otetusta vakuutuksesta saatu pääoma luetaan verovelvollisen tuloksi 20 §:n 11 kohdan nojalla, saa verovelvollinen vähentää tuloksi luetusta määrästä sanotussa lainkohdassa tarkoitettua vakuutuksesta maksetut vakuutusmaksut siltä osin kuin ne on luettu aikaisemmin toimitetuissa verotuksissa verovelvollisen tuloksi, enintään kuitenkin tuloksi luetun pääoman määrän.

Naantalissa 12 päivänä heinäkuuta 1985

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Ministeri *Pekka Vennamo*

Laki

tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain 20 §:n 9 ja 10 kohta sekä 22 §:n 1 momentin 21 kohta,

sellaisina kuin ne ovat, 20 §:n 9 ja 10 kohta 24 päivänä elokuuta 1984 annetussa laissa (604/84) ja 22 §:n 1 momentin 21 kohta 23 päivänä kesäkuuta 1977 annetussa laissa (510/77), sekä

lisätään 20 §:ään uusi 11 kohta ja 22 §:n 1 momenttiin uusi 21 a kohta sekä lakiin uusi 60 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

20 §

Veronalaista tuloa on muun ohessa:

9) päivä- ja äitiysraha sekä eläke ja muu korvaus tulojen tai elatuksen vähentymisestä, joka suoritetaan sairausvakuutuslain (364/63) tai pakollisen tapaturma- tai liikennevahinkoturvan nojalla, *sekä*

10) työttömyysturvalain (602/84) nojalla maksettavat etuudet sekä työllisyyskoulutuksesta annetussa laissa (31/76) tarkoitettu koulutustuki.

9) *päiväraha, äitiys-, isyys- ja vanhempainraha* sekä eläke ja muu korvaus tulojen tai elatuksen vähentymisestä, joka suoritetaan sairausvakuutuslain (364/63) tai pakollisen tapaturma- tai liikennevahinkoturvan nojalla,

10) työttömyysturvalain (602/84) nojalla maksettavat etuudet sekä työllisyyskoulutuksesta annetussa laissa (31/76) tarkoitettu koulutustuki, *sekä*

11) *sellaisen henki- tai pääomavakuutuksen, jonka ottajana on muu kuin vakuutettu, hänen puolisonsa tai puolison lapsi, suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa oleva perillisensä, ottolapsensa tai kasvattilapsensa, nojalla saatu pääoma, lukuun ottamatta vakuutetun kuoleman johdosta edellä mainituille henkilöille tai vakuutetun kuolinpesälle suoritettua kertakorvausta.*

22 §

Veronalaiseksi tuloksi ei katsota:

21) henki- tai pääomavakuutuksen nojalla saatua pääomaa, mikäli se suoritetaan vakuutetulle itselleen, hänen puolisolleen tai puolison lapselle, kasvattilapselleen, suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa olevalle perilliselleen, ottolapselleen taikka kuolinpesälleen tai edellä tarkoitettuun vakuutuksen nojalla saatuun pääomaan verrattavaa taloudellista tukea, jonka valtio, kunta tai muu asetuksella tarkemmin määriteltävä julkisoikeudellinen yhteisö tai eläkelaitos suorittaa työ- tai virkasuhteessa taikka siihen verrattavassa pavelussuhteessa olleen henkilön kuoltua edellä

21) *muun henki- tai pääomavakuutuksen kuin 20 §:n 11 kohdassa tarkoitettun vakuutuksen nojalla saatua pääomaa, mikäli se suoritetaan vakuutetulle itselleen, hänen puolisolleen tai puolison lapselle, vakuutetun kasvattilapselle, suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa olevalle perilliselle, ottolapselle tai kuolinpesälle, eikä edellä tarkoitettuun vakuutuksen nojalla saatuun pääomaan verrattavaa taloudellista tukea, jonka valtio, kunta tai muu asetuksella tarkemmin määriteltävä julkisoikeudellinen yhteisö tai eläkelaitos suorittaa työ- tai virkasuhteessa taikka*

Voimassa oleva laki

tarkoitettulle edunsaajalle, kuitenkin niin, että milloin edellä tarkoitettu pääoma tai taloudellinen tuki maksetaan useapana kuin yhtenä eränä, tulona huomioon ottamatta jätetään vain se osa pääomasta tai tuesta, mitä on suoritettu kahdelta ensimmäiseltä vuodelta,

Ehdotus

siihen verrattavassa pavelussuhteessa olleen henkilön kuoltua edellä tarkoitettulle edunsaajalle, kuitenkin niin, että milloin edellä tarkoitettu pääoma tai taloudellinen tuki maksetaan useapana kuin yhtenä eränä, tulona huomioon ottamatta jätetään vain se osa pääomasta tai tuesta, mitä on suoritettu kahdelta ensimmäiseltä vuodelta,

21 a) vakuutetun verotuksessa vakuutusmaksua, jonka hänen työnantajansa vakuutuksenottajana on suorittanut 20 §:n 11 kohdassa tarkoitettusta henki- tai pääomavakuutuksesta,

60 a §

Tulontasausta toimitettaessa 20 §:n 11 kohdassa tarkoitettun vakuutuksen nojalla saatu pääoma katsotaan kertyneeksi vakuutuksen voimassaoloajalta, ei kuitenkaan viittä vuotta pidemmältä ajalta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1986. Sitä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1986 toimitettavassa verotuksessa. Ennen lain voimaantuloa otettuihin vakuutuksiin lakia sovelletaan kuitenkin siten, että vuonna 1981 tai sitä ennen otetun vakuutuksen perusteella saadun pääoman veronalaisuus määräytyy ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleiden säännösten mukaisesti. Jos vakuutus on otettu vuonna 1982, on vakuutuksen perusteella saadusta pääomasta veronalaista tuloa 20 prosenttia. Jos vakuutus on otettu vuonna 1983, 1984 tai 1985, on sen perusteella saadusta pääomasta veronalaista tuloa vastaavasti 40 prosenttia, 60 prosenttia tai 80 prosenttia.

Jos ennen tämän lain voimaantuloa otetusta vakuutuksesta saatu pääoma luetaan verovelvollisen tuloksi 20 §:n 11 kohdan nojalla, saa verovelvollinen vähentää tuloksi luetusta määrästä sanotussa lainkohdassa tarkoitettua vakuutuksesta maksetut vakuutusmaksut siltä osin kuin ne on luettu aikaisemmin toimitetuissa verotuksissa verovelvollisen tuloksi, enintään kuitenkin tuloksi luetun pääoman määrän.

